

Cartea, o ușă deschisă

Pantofii lui scoteau sunete de protest din cauza materialului uzat care se freca de pământul ud, rece și brăzdat de frunze. Pălăria îi atârna într-o parte, acoperindu-i câteva șuvițe din părul bălai al micuțului orfan. Nu știa unde merge. Probabil căuta vreo bibliotecă prin al cărei geam să privească copiii care vin să descopere noi lumi, noi oportunități, noi oaze de liniște. El n-avea cum. Tot ce avea era o cutiuță cu câteva pagini dintr-o carte. Pagini mototolite, găsite în mijlocul străzii. De fiecare dată când găsea câte o pagină ruptă, în ochii lui se formară mici lacrimi sincere, curate. Considera o carte ca pe un lucru sfânt. Ar vrea să citească, chiar ar vrea, dar în orice bibliotecă pășește este scos afară din cauza înfățișării lui.

Ronțâind ultima masă pe ziua de azi, micuțul se hotărăște să facă o plimbare la periferia orașului unde auzi că se deschise o bibliotecă nouă. Zâmbi. Un zâmbet cu adevărat real. Ar fi fugit spre locul acela dar se temea că pantofii nu vor mai suporta și se vor rupe mult mai mult iar el, pe moment, nu avea de unde să-și procure o altă pereche. Nu se gândea prea mult la problema asta pentru că avea cu ce să-și ocupe mintea. S-a oprit în fața mării clădiri și trase adânc aerul în piept inspirând fiecare particulă de praf provenită de la vreo carte veche. În timp ce lucrătorii duceau stive de cărți înăuntru, copilașul urmărea cu atenție fiecare pas a lor. Dintr-un colț, bibliotecara se uita cu atenție la băiețel. A observat atenția cu care acesta studia fiecare carte. De asemenea, i-a sărit în ochi un mic detaliu. Fiecare artist când e pe cale să compună cea mai mare lucrare a lui își ridică ochii spre cer și tine o legătură sufletească cu acesta ca și cum ar construi o scară a imaginației pe care urcă și coboară ideile. Acest gest îl făcu băiatul. Ea știa. Știa că el e un adept al cărților doar că nu are cum să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Când el era neatent, bibliotecara puse un jurnal cu foi albe și un set de pixuri lângă băiețel. Acesta se uită surprins la obiectele care acum două minute nu se aflau lângă el și decise să le cerceteze. Pe prima pagină, scris cu slove mari, se afișa fărâma de speranță a băiatului: „Exprimă-te! Când caietul acesta va fi plin, haide după altul. Scrie tot ce ai în lăuntru tău. Imaginează-ți, simte, scie!”. În ochii copilului apărură lacrimi de fericire. Simțea că i s-a oferit o nouă viață. Se uita prin jur pentru a găsi îngerul care i-a dăruit speranța. Nu zări decât o femeie micuță de statură, cu ochelari și cu părul negru care citea o filă din „Cartea Oglinzilor”. Luă acele lucruri și se duse înapoi la vechea lui casă unde obișnuia să trăiască cu părinții lui atunci când aceștia erau acolo să-l ajute, să-l susțină, să-l încurajeze, să-i ofere tot ce avea nevoie. Ideile i se răsfrângeau pe paginile albe cu un scris ordonat. El nu avuse ocazia să studieze într-o școală dar știa să scrie de la bunicul său care de curând a plecat acasă. Încă o lovitură pentru micuțul băiețel dar el era puternic, sau cel puțin lăsa impresia că e

puternic. În mai puțin de o săptămână caietul a fost umplut de la cap la coadă. Tot ceea ce el a simțit de-a lungul anilor a fost imprimat într-o filă albă, curată, exact ca sufletul lui.

S-a ridicat băiețelul de la măsuța improvizată din câteva cartoane și se duse la lăptărie unde știa că lăptarul îi va oferi o sticlă de lapte pentru masa lui de azi. Între timp bibliotecara fusese acasă la băiețel. Ușa nu mai avea de ceva vreme o încuietore deci nu era prea greu să intre. În fața ei se găsea o măsuță din două cartoane puse perpendicular și unul orizontal iar lângă un pat destul de mare cu așternuturi murdare și o cutie plină cu fel de fel de cărți. Studiindu-le cu atenție, observă câteva pagini din cărți celebre precum „Prichindel” de Jules Verne sau „Miss Peregrine”. Găsi caietul pe pat și curioasă, se hotărâse să-l citească. Ceea ce văzu o lăsă înduioșată. Era povestea lui. Viața lui rețrăită în câteva pagini. Totul era înfățișat acolo. De când l-au părăsit părinții și până când „îngerul” lui îi dăruise șansa la o nouă viață. A luat caietul cu ea și a plecat din nou la bibliotecă.

Sătul după o masă copioasă, copilașul venise voios acasă și observă faptul că dispăruse caietul său. Genunchii lui au făcut contact cu pământul rece și șiroaie de lacrimi îi brăzdau fața. Știa că e prea frumos ca să fie adevărat. Caietul acela era lucrul la care ținea cel mai mult. Acolo și-a adus aminte cel mai clar de familia lui. Scoțând cutiuța de sub pat reciti a zecea oară paginile pe care le mai avea, încercând să-și liniștească mintea. Un sunet brusc și puternic îl făcu să scape pe jos colecția lui de file, acestea răsfirându-se pe jos prin toată încăperea. Când își ridică privirea dădu cu ochii de doi băieți care râdeau de el. Unul dintre ei s-a apropiat rânjind de bietul copilaș și aproape instant băiețelul a simțit o durere acută în zona abdomenului. Fâșii de sânge se scurgeau pe hainele lui, iar mâna sa ușor lezată căzu peste o filă uzată. Cerneala albastră a foii se amestecase cu sângele copilului. Strânse foaia în mână și se lăsă pradă loviturii care va să vie asupra sa. Ultimul lucru pe care l-a văzut era piciorul unuia strivindu-i toate speranțele. Plângând, acesta și-a închis ochii în momentul contactului său cu pământul și s-a lăsat purtat de negura în care căzuse.

Trecuse o zi, două, trei, patru. O săptămână, două, trei, patru. În rezerva spitalului el stătea privind tavanul alb, după o lungă perioadă de inconștiență, gândindu-se la felul în care a fost lovit, tratat cu cruzime și, mai important, modul în care a fost distrus tot ceea ce-l ținea pe el în viață. Nu mai avea lacrimi. Tot izvorul a fost secăt în ziua aceea. Se îmbrăcase cu hainele pe care i le pregătise doctorul, căruia i se făcu milă de el, și plecă spre ieșirea spitalului. Ziariști peste ziariști în fața ușii spitalului făceau zgomot.

„Cum ai reușit la doar cincisprezece ani să creezi o carte de un așa succes?”

„Cum te simți știind că lucrarea ta a ajuns printre cele mai mari cărți din țară?”

Toate aceste întrebări îi aduse copilului o stare de confuzie. El n-a scris nimic important.

La poarta spitalului îl aștepta ea. Caietul băiatului stătea în mâna bibliotecarei iar băiatul, emoționat și surprins alerga cu lacrimi în ochi spre îngerului lui și-l strânse cu putere în brațe. Căldura emanată de corpul și de sufletul copilului o făcu pe bibliotecară să verse o lacrimă pe creștetul copilului.

-Dar...

-Șhh... Asta e doar o parte!

Cartea lui s-a vândut în zeci de librării. Rând pe rând el creștea, își dezvoltă cunoștințele, scria noi lucrări care aveau să devină succese internaționale. Iar acum? Micuțul băiețel este unul dintre cei mai mari autori de romane, are o familie fericită și tot ceea ce-și dorește. Totul pornind de la dorința arzătoare de a citi. Cartea încă reprezintă un lucru sfânt pentru el. În fiecare seară, după ce se roagă, citește încă o pagină, două, trei sau patru din cartea lui preferată.

Și-a dorit să citească dar nu a avut prilejul. Ar fi dorit să aibă o carte pe care s-o citească de nenumărate ori, dar destinul n-a fost de partea lui până când pe fișa vieții lui a fost scris: „O nouă șansă”.

Cărțile constituie un capital. O carte din bibliotecă ține la fel de mult ca o casă, pentru sute de ani. De aceea nu este un simplu articol de consum, ci un capital, și de cele mai multe ori, în cazul oamenilor care sunt la început în viață, este singurul lor capital. – **Thomas Jefferson**